Lucian Mares - Narayana

Stateam amandoi pe acoperisul inalt, privind la orasul nesfarsit, o retea imensa de inchisori de metal, un labirint de fier, un loc al industriei, un loc al tehnologiei, in care oamenii si-au uitat cu desavarsire partea spirituala a vietii. Traiau cu totii o viata obscura fara vreun tel individual, caci toti isi iroseau vitalitatea lucrand cu daruire in marile fabrici ale corporatiilor care stapaneau lumea. De aici, de pe acoperisul unei cladiri inalte lumea se vedea altfel, si cel mai bine, de aici intelegeam intr-o clipa intreaga esenta invataturii maestrului Wing. Cine s-ar fi gandit ca viitorul lumii va arata astfel?

Vedeam o lume pe care mi-o aminteam de altundeva, din alt timp, si nu imi venea sa cred ca aceasta este relitatea. Totul parea o iluzie, parca era un vis incomplet; imi parea ca vad o imagine stearsa a realului, o copie a unei copii. Acum stiam ca nu asta e viata si nu aceasta e realitatea, caci e prea putin. E doar o particica dintr-un intreg, pe care nu reusisem sa-l vad, desi il cautasem toata viata. De aici imaginea orasului ma facea sa inteleg cat suntem de mici in aceasta lume, si simteam ca trebuie sa fie mult mai mult dincolo de aceste aparente.

Eu, tanarul sau ucenic, eram incordat, si priveam cu teama in jos, spre deosebire de Wing invatatorul, Wing inteleptul, Wing initiatul... care fara de teama si cu ochii inchisi, pe marginea acoperisului, inspira cu sete aerul rece imprastiat de vanturile care adunau norii deasupra noastra.

-Ai incercat vreodata sa-ti asculti "vocea"? ma intreba el in timp ce privirea mea cu greu se acomoda inaltimii. Cu greu suportam acesta noua dimensiune a lumii. Orasul - ce imensitate! Niciodata nu m-am gandit ca traiesc intr-un asemenea musuroi din metal si sticla...

- Cum sa o ascult ? intrebam eu nedumerit.

- Sa o asculti, sa incerci sa o auzi, si sa intelegi ce iti spune...! imi raspundea el pe un ton firesc.

Il priveam si imi venea greu sa cred ca va mai rezista mult acolo, si in orice clipa ma asteptam sa cada. Statea pe marginea cladirii, si se inclina necontenit. In mainile larg desfacute isi tinea mantia albastra, si se lasa in voia vantului, parca voia sa cada intentionat, dar de fiecare data cand ochii mei il vedeau deja dus, vantul se intetea, si il

aducea din nou in echilibru. Statea acolo pe marginea cladirii, la peste opt sute de metri de sol, osciland in voia vantului, in timp ce imi punea mie intrebari al caror sens nu prea il intelegeam. Nu stiam ce sa ii raspund, si nici nu ma gandeam prea mult. Faceam ceea ce ma invatase el - sa spun primul lucru care imi vine in minte. "Nu incerca sa gandesti", imi spuse el o data, "asculta-ti inima, vocea sufletului, vocea care este in tine si nu o mai auzi cand incerci sa iti explici realitatea..."

- Da. Am incercat...

- Si vocea ce ti-a spus?

- Nimic...

Imi era rusine de acest raspuns, dar acesta era adevarul pe care nu puteam sa il ascund. Dupa cateva minute de tacere, batranul Wing isi inceta jocul acela nebunesc, se apopie de mine, si imi vorbi zambitor:

- Nu o poti auzi fiindca nu iti asculti spiritul. Trebuie uiti, sa uiti totul, ca sa intrii in spiritul lumii si sa-I simti respiratia. De acolo raspunsul va veni!

M-am asezat, am inchis ochii si am inceput numaratoarea sacra, sau "coborarea" cum o numea maestrul. Incepeam coborarea in tenebrele sufletului meu. Imi controlam respiratia, si incepeam sa nu mai simt nimic. Doar intuneric pretutindeni in jurul meu, si o liniste... O mare nesfarsita de liniste si intuneric... Probabil aici in acest intuneric mergem cu totii cand murim. E liniste. Mai incerc o data. Controlez respiratia, trupul, canalele energetice, intru din nou, mai adanc in aceasta mare de neant, in bezna si linistea aceea de unde venim toti, si probabil unde cu totii ne vom regasi o data. Incep sa aud un murmur, o multime de voci se aud in surdina, si nu pot indentifica vreun glas anume. Stiu doar atat, si nu stiu de unde... sunt miliarde de voci care se aduna toate, si formeaza acel zgomot. Imi placea sunetul acela, desi aveam senzatia ca inot intr-o mare agitata... Nu stiu cat am stat acolo, dar cand am vazut "poarta" si am iesit, noaptea se lasase peste noi. Orasul arata ca o panza de painjen tesuta din strazi si lumini, iar aceasta se intalnea cu constelatiile cerului, undeva la orizont. Totul era luminat, caci Luna domnea intre stele si lumina ei mistica se revarsa pe strazile megalopolisului. Invatatorul meu era tot acolo, privea cerul...

- Ei? Acum ai auzit?

- Da dar...

- Dar nu era vocea ta...

- Da..., am spus eu cu oarecare tristete.

- Atunci e bine! mi-a vorbit el, luandu-mi o piatra de pe suflet.

- ...iarta-ma ca te intreb, dar incep sa nu mai inteleg mare lucru. Nu spuneai tuturor ca trebuie sa ascultam vocea din noi? Nu asta ne-ai invatat, aratandu-ne "coborarea", modul prin care putem patrunde in cele mai ascunse locuri ale constientului nostru?

- Da, dar vocea aceea iti vorbeste tot timpul, dar tu o cauti acolo unde nu este! De ce o cauti intrand in transa, de ce o cauti in locurile ascunse ale spiritului tau, cand ea este aievea si iti ghideaza pretutindeni drumul vietii?

- ...

Eram nedumerit. Nu stiam ce sa spun, ce sa inteleg, ce sa fac. Nu mai intelegeam nimic, sau poate nu am inteles niciodata lucrurile asa cum trebuia, dar tot maestrul Wing m-a scos din nedumerire.

- Unde cauti tu, nimeni nu isi poate auzi vocea sufletului, caci vocea lumii e mult mai puternica. Fiecare om are locul lui in lume, si sufletul tau, e doar unul intre alte miliarde. Vocea sufletului e in fiecare om, si este *instinctul*. Tot ce trebuie sa faci este sa iti asculti instinctul... Nu vei putea auzi vocea sufletului pentru ca lumea e sufletul tau, si tu esti sufletul lumii... Fiecare om e lumea, si lumea e in el. " ... *caci Dumnezeu a pus in inimile oamenilor Eterinitatea fara ca ei sa o inteleaga...*" Vechile mele invataturi, abia acum prindeau contur, deveneau pline de sens in fata acestor cuvinte ce le gaseam atat de adevarate.

- Si atunci viata... are vreun sens? intrebam eu cu curiozitate, si totodata cu multa tristete.

Wing imi zambi, si il vedeam plin de intelegere:

- Fiecare viata are un sens, fiecare viata e o cautare, si totodata un antrenament. Cauti de fiecare data o noua limita, o noua valoare a existentei. Fiecare viata te aduce intr-un punct in care trebuie sa iti asculti instinctul! Asculta-l si cu fiecare viata traita vei fi mai aproape de spiritul lumii, de o constiinta transcedentala a etenitatii, de Creatorul lumii...

Si atunci pentru prima data int-o viata traita in asceza, abtinere, post si renuntare, mi-am ascultat instinctul, mi-am ascultat vocea interioara. De cand am ajuns pe aceasta cladire vocea ma indemna, dar eu o cautam prea mult, de aceea nu am auzit-o.

Ce paradox ciudat! De la inceputul vietii imi spunea acelasi lucru. Au fost semne, au fost ganduri, dar eu nu le dadeam ascultare. Nimic nu ma multumise in viata, caci pana acum am simtit si am trait totul, in alte viati, dar ceva lipsea… si ceva-ul acela ma chema, si acum il auzeam.

Am fugit ca un nebun spre margine, spre marele oras... Si am sarit... Nici nu stiti cat e de minunata caderea, nu puteti sti cum se am vazut eu luminile orasului printre lacrimi de bucurie, cum am vazut intreaga lume care ma asteapta cu bratele deschise, ma astepta acolo jos, iar dupa o coborare de opt sute de metri de adevarat extaz in care am simtit paradisul!!!! Eu eram lumea, si stiam ca nu voi muri, caci daca eu muream murea si lumea cu mine, iar nimeni nu ar mai fi existat, nimeni nu ar fi ramas sa se gandeasca la asta. Era o contradictie, deci nu puteam sa mor. Dimpotriva, o noua nastere ma astepta, o regasire a sinelui, in alt trup in alt timp, in alt loc. O regasire... Eram primit in spiritul lumii, pentru ca am ascultat vocea... AM SARIT!

Continuam sa le vorbesc, sa le povestesc inceputul, sa le spun cum sa intamplat totul:

-...acum iata-ma, aici, in mijlocul vostru. Nu am murit, ci m-am trezit intr-un nou trup, intr-un alt timp, predicand invatatura adevarului constiintei universale si adevarata cale a mantuirii. Caci fiecare om e un spirit calator intr-o lume care nu cunoaste timpul unidirectional, iar granitele spatiului si timpului pot fi trecute daca .... doar daca... asculti vocea universului vocea spiritului lumii. Toti traim viata noastra, si totodata traim vietile celor din jurul nostru, putem fi oricand oricine. O data va veti trezi in alt loc, intr-un alt timp, si veti fi o alta persoana, dar gandurile si constiinta voastra vor ramane aceleasi pana cand... o data... din nou auzi chemarea... In clipa cand auziti chemarea, si ii dati ascultare, sufletul vostru devine o clipa identic cu sufletul lumii, si voi veti fi "lumea". O clipa in care veti simti ceea ce acum numiti paradisul. O clipa in care voi sunteti inceputul si sfarsitul tuturor lucrurilor, o clipa, in care prezentul ati dori sa ramana o vesnicie...

In jurul meu oamenii stateau jos si ascultau extaziati cuvintele mele, iar eu bucuros, imprastiam invatatura. Eu eram unul din profetii lumii care isi indeplinesc rolul in istoria trecuta, si in viitorul deja existent, neopriti de limitele timplui. Eu eram unul din cei ce au iesit din cercul reincarnailor, caci nu am cunoscut nastere in acest trup ci doar o regasire instantanee, si nu voi mai sti ce e moartea. Eu am gasit cheia, iar acum imi implinesc destinul, un destin mai maret, mult mai maret decat poate fi vreodata o sigura viata...

-...caci toti formam un sistem de nesfarsite interactiuni, si in final toti vom experimenta totul in viata, si doar atunci vom fi cu un pas mai aproape de stapanul universului... Toti vom experimenta totul, iar ultima incercare a sufletului, este

sacrificiul suprem. Cand voi, prietenii mei, veti ajunge sa cunoasteti totul, va fi undeva cineva, care sa va arate drumul, sa va indrepte pasii spre calea adevarului si calea salvarii. Poate voi fi chiar eu, sau va fi un altul. Dupa ce veti face marele pas, deveniti si voi profeti ai lumii... Ascultati-va instinctul! am inceput eu sa le strig. *Ascultati-va instinctul!!!*

Incepura cu totii sa zbiere, unii se luara la bataie, altii se loveau cu capetele de pereti, se aruncau pe jos, se zvarcoleau urland si zbierand… Se comportau asemeni unor animale care isi ascultau "instinctul".

Ii priveam bucuros si fericit, desi stiam ca mai au mult de trait pana vor ajunge sa simta adevarata fericire.... eliberarea pe care am simtit-o eu. Erau si ei fericiti, dar nu cum am fost eu in clipa aceea...

Cativa oameni in halate albe au navalit in incapere, sa puna capat fericirii universale care ii cuprinse pe toti. Si pe mine m-au lovit, dar bucuria sufletului e mai presus decat durerea carnii. Acum stau in incaperea asta alba, legat intr-o camasa de forta. Astept cu rabdare clipa de maine, cand cu o noua predica voi atinge sufletele oamenilor. In curand am sa temin treaba si in acest colt al universului, si acum in aceasta temnita, astept cu infrigurare clipa, in care voi auzi din nou chemarea... Ma voi gasi in alt timp, in alt loc, in alta viata, pentru a trezi oamenii la adevarata constiinta. Asadar, asteapta-ma, caci in curand voi fi acolo, pentru a arata Calea!

Intreaga viata e un vis, si nu stii ca dormi, decat atunci cand te trezesti...

aprilie 2000